

ת"פ 7805/08/13 - מדינת ישראל נגד א ג

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 7805-08-13 מדינת ישראל נ' ג(עציר) ואח' 20 מרץ 2016

בפני כב' השופט יצחק שמעוני

בעניין: מדינת ישראל על ידי ענף תביעות ירושלים

משטרת ישראל

ופרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נגד

א ג

על ידי ב"כ עוה"ד מאיה גו'לסון גלעדי

הנאשם

גזר דין

כתבי האישום

1. הנאשם, תושב ראס אל עמוד בירושלים, יליד שנת 1992, הורשע על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בשני כתבי אישום אשר תוקנו וצורפו במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים.

2. על פי כתב האישום המתוקן בת.פ. 7805-08-13, ביום 20.8.12 בשעה 16:00 או בסמוך לכך, באוטובוס קו 6 בסמוך לקניון מלחה, חבר הנאשם עם נאשם אחר שעניינו הסתיים (להלן: "הנאשם האחר"), ויחד עמו תקף את המתלון, ד ז.

בעת שישב המתלון באוטובוס, נעצו בו הנאשמים מבטיהם וגרמו לו לחוש מאוים. מששאל המתלון את הנאשמים מדוע הם נועצים בו מבטים, החל הנאשם האחר לנבל פיו לעבר המתלון, ובין היתר קרא לעברו "בינת אל יהוד". הנאשם איים על המתלון בכך שאמר לו: "אני אזיין אותך, אני ארצח אותך, יא בן שרמוטה".

הנאשם התקדם לעבר המתלון, אשר ישב בכסאו, והצמיד את בטנו לראשו בכך שרכן מעליו. הנאשם אחז בכתפו של המתלון, הניף ידו לעברו, והמשיך לאיים עליו באומרו: "בוא תרד מהאוטובוס, אני אשבור לך את הראש, אני אפוצץ אותך במכות".

בהמשך, דחף הנאשם את המתלון, תפס אותו בחולצתו, והיכה אותו באגרופים באזור החזה והפנים.

במקום היה ברוך דורון, שוטר שלא היה במדים, אשר ביקש להפריד בין הנאשם למתלון, וחסם את גישתו של הנאשם למתלון, בגופו.

בתגובה ניסה הנאשם לתקוף את השוטר, כשהניף לעברו את ידו והדף אותו. חרף התערבות השוטר, ניסה הנאשם

להמשיך ולתקוף את המתלונן.

בגין כך הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, תקיפה סתם ואיומים לפי סעיפים 382(א), 379 ו-192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

3. כתב האישום שצורף בת.פ. 59050-01-14 מלמדנו כי במועדים הרלוונטיים, עבד הנאשם בחברה לשיווק ביצים ס.א.ל בע"מ (להלן: "החברה").

ביום 12.1.14, קשר הנאשם קשר עם דוד צבי (להלן: "דוד"), לגנוב משאית מסוג דאפ, מספר 84-602-52, בה נהג דוד במסגרת עבודתו, השייכת לחברה ואשר שוויה נאמד בסך של כ-350,000 ₪ (להלן: "המשאית"), ולהעבירה לשטחי הרשות הפלסטינית. הנאשם הציע כי מכרו ג'אבר היימוני (להלן: "ג'אבר") המתגורר בחברון, יחבור אליו ולדוד לשם ביצוע הגניבה.

במסגרת הקשר הסכימו הנאשם ודוד, כי במידה והנאשם יתפס, דוד ידאג לו לתנאיו במאסר ויפצה אותו באמצעות כספי מכירת המשאית עם שחרורו.

למחרת בשעה 19:00 לערך, בסיום יום העבודה, נפגשו הנאשם ודוד בצומת אורה הסמוך למחסן. הנאשם ודוד נסעו לחברון, ברכבו של דוד, שם אספו את ג'אבר ושלושתם חזרו לכיוון המחסן.

בדרך למחסן עצרו הנאשם ודוד בחנות "קולב" ביישוב אורה. דוד נכנס לחנות, קנה שני צעיפי "חם צוואר", במטרה למנוע את זיהויים בעת הגניבה.

לאחר מכן, חזרו הנאשם יחד עם דוד וג'אבר למחסן. דוד מסר לג'אבר את מפתחות המשאית וכן את הקוד המאפשר הנעתה. ג'אבר הניע את המשאית והשלושה נסעו לאזור חברון, כאשר הנאשם ודוד נוסעים ברכבו של דוד, וג'אבר נוסע במשאית בעקבותיהם.

הנאשם, יחד עם דוד וג'אבר הגיעו ל"משחטת רכב" באזור חברון, שם פורקה המשאית.

הנאשם ודוד סיכמו כי הכספים ממכירת חלקי המשאית יועברו אליהם באמצעות ג'אבר לאחר מכירתם.

בגין מעשיו אלה, הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של גניבת רכב וגניבה בידי עובד, לפי סעיפים 413 ו-391 לחוק העונשין.

טיעוני הצדדים לעונש

4. בטיעוניו לעונש טען ב"כ המאשימה, כי חלקו של הנאשם במעשה התקיפה הינו מכריע. הנאשם הוא שהתחיל באיומים על המתלונן והשמיע את הדברים הקשים כלפיו, וגם ניסיונו של השוטר לעצור את התקיפה, העלה חרס, ולא עצר את הנאשם. ב"כ המאשימה אף הוסיף, כי הרקע והמניע לתקיפה הוא לאומני, שכן בין הנאשם למתלונן לא הייתה הכרות מוקדמת. לשיטת ב"כ המאשימה, בעבירות מעין אלה, על הענישה להעביר את המסר, כי אין סליחה במעשה אלימות, קל כחמור. מתחם הענישה נע לשיטת המאשימה בין מספר חודשים ל-18 חודשי מאסר בפועל, ובנסיבותיו של הנאשם, יש למקמו במדרג הבינוני-גבוה של המתחם, ולהטיל עליו עונש של מאסר, מאסר

על תנאי ופיצוי.

5. בהתייחסו לאישום הדין בעבירות הגניבה, טען ב"כ המאשימה, כי מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של גניבת רכב נעה בין 15 ל- 30 חודשי מאסר בפועל, ובענייננו, מתחם הענישה אף גבוה יותר, נוכח נסיבותיו החמורות של המקרה. הנאשם ניצל את נגישותו למשאית, מעל באמון מעבידו ופגע בו כלכלית באופן קשה, שכן שווי המשאית שהושחתה ופורקה- רב הוא. לפיכך, עמדת המאשימה במקרה זה, היא כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 ל- 48 חודשי מאסר בפועל. בתוך המתחם, ונוכח נסיבותיו המיוחדות של הנאשם- הודאתו, גילו הצעיר, העובדה כי זוהי הרשעתו הראשונה והמלצת שירות המבחן החיובית, ביקשה המאשימה למקם את עונשו של הנאשם בחלק העליון של השליש התחתון של המתחם, ולהטיל עליו בגין אישום זה, עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, נוסף למאסר על תנאי ופיצוי משמעותי למתלונן.

6. ב"כ הנאשם, עוה"ד מאיה גלעדי, טענה כי עבירת האלימות לא בוצעה על רקע אידאולוגי או מתוך גזענות, שכן הנאשם מכיר יהודים ובן משפחתו אף חי עם יהודיה, ומדובר במעשה של בריונות ואלימות גרידא. בעבירות אלה, נע מתחם הענישה לשיטתה, בין עבודות שירות למאסר של מספר חודשים.

7. אשר לכתב האישום הדין בגניבת הרכב, טענה הסניגורית, כי נסיבותיו מורכבות מאלה המופיעות בו, שכן בתחילה טען המעורב האחר בגניבת המשאית, כי הנאשם שדד ממנו באיומי סכין את המשאית, אך בסופו של דבר, הוגש האישום כפי שהוגש, לאחר שהנאשם שיתף פעולה עם המאשימה, חשף את כל הפרשה ואף מסר שמות של מעורבים נוספים. אביו של הנאשם, עודנו מועסק אצל אותו מעסיק מזה 20 שנה, והמעסיק אף הגיע לדיון קודם שנערך לפני כב' הנשיא השופט א' חן וניסה לטעון שהנאשם אינו עובד אצלו, כך שלא מדובר בגניבה בידי מעביד. ואולם, הסניגורית מודעת לסוג העבירה כפי שנוסחה בכתב האישום ולעובדות המופיעות בו, ועל כן טענה, כי מתחם הענישה נע בענייננו כבמקרים אחרים של גניבת משאיות בין 12 ל- 18 חודשי מאסר.

אשר לנאשם, טענה באת כוחו, כי מדובר אדם צעיר אשר ביצע את העבירות בעודו בן 20-18 שנה, גיל שבו "עושים שטויות והן עולות במחיר". אמנם העבירות שהנאשם ביצע חמורות, אך הוא הודה במיוחס לו, למד את הלקח והבין את המחיר שהוא ומשפחתו צריכים לשלם בגין כך. הסניגורית טענה כי הנאשם נישא לאחר שביצע את עבירות האלימות, אך בהמשך בעקבות מאסרו בתיק השני, התגלו בעיות בנישואיו. הסניגורית ביקשה לשקול את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, את גילו הצעיר של הנאשם, וביקשה לקבל את המלצת שירות המבחן המתייחס לשני האישומים, ולהטיל על הנאשם צו מבחן ומאסר שירוצה בעבודות שירות.

לעניין הפיצוי לבעל המשאית, טענה הסניגורית, כי המעביד עדיין בודק את הנושא עם חברת הביטוח.

הנאשם בדברו האחרון ביקש סליחה והביא את רצונו "להיות בן אדם".

תסקירי שירות המבחן

8. מתסקיר שירות המבחן מיום 13.4.15 עולה, כי הנאשם בן כ- 22 שנה, גרוש ומתגורר בבית משפחת מוצא בראס אל- עמוד ועובד בעבודות מזדמנות. במשפחתו עשרה ילדים בגילאי 14 עד 30 שנה ואח נוסף מנישואים

קודמים של אביו, והנאשם תיאר את הוריו כמעורבים ומסורים. שניים מאחיו של הנאשם היו מעורבים בפלילים, אך אחיו האחרים תוארו על ידו כמנהלים אורח חיים נורמטיבי, ואחד מאחיו הבוגרים מהווה דמות הורית ודואגת עבורו.

בהיותו בן 13 שנה, עברה משפחתו מירדן לישראל, והנאשם תיאר כי חווה קשיים בתקופה זו ובגיל ההתבגרות חבר לאוכלוסיה שולית, אשר השפיעה עליו לרעה והתקשה להשתלב במסגרות החינוכיות, כך שסיים 9 שנות לימוד.

בשנת 2014 נישא הנאשם, אך בתום 7 חודשי נישואים ולנוכח קשיים בין בני הזוג, התגרש.

עוד עולה מהתסקיר, כי לחובת הנאשם אין הרשעות קודמות, אולם הוגש נגדו כתב אישום בתיק נוסף, ותיק נוסף נפתח נגדו בגין חשד לתקיפה הגורמת חבלה של ממש.

אשר ליחסו של הנאשם לעבירות. ביחס לעבירת האלימות, נשא הנאשם באחריות חלקית לביצועה, ושלל תקיפה פיזית של המתלונן, אך יחד עם זאת ביטא חרטה על התנהגותו באירוע וגילה הבנה לכך שנהג בדרך לא מקובלת.

אשר לעבירת הגניבה, מסר הנאשם כי באותה תקופה חווה משבר ביחסיו עם גרושתו והתקשה להפעיל שיקול דעת באשר להתנהגותו, וגילה מודעות לחומרת התנהגותו ולכך שפעל בדרך אסורה וביטא חרטה גם על כך. המעצר בו שהה במשך 18 ימים בגין עבירה זו היווה עבורו גורם מטלטל וחוויה קשה, והוא מבין כי גרם לבני משפחתו בוושה גדולה בשל מעשיו אלה.

בהעריכה את הסיכון לעבריינות וסיכויי שיקומו ונוכח התרשמותה החיובית מרצונו של הנאשם לערוך שינוי חיובי בחייו, מהרושם והחזותם שהותירו בו ההליכים הפליליים נגדו, ביקשה קצינת המבחן לדחות את הדיון בעניינו לארבעה חודשים, על מנת לבחון את השתלבותו של הנאשם בקבוצה טיפולית במסגרת השירות.

ואכן, כהמלצת שירות המבחן, שלושה תסקירים משלימים הוגשו ומהם עלה כי טרם עלה בידי השירות לשלב את הנאשם בקבוצה טיפולית מתאימה בשל סיבות שונות, שאינן תלויות בנאשם (למעט מקרה אחד שבו לא הגיע לפגישה מעקבית בעניינו).

לבסוף, הודיעה קצינת המבחן בתסקיר האחרון מיום 7.1.16, כי הנאשם נמצא מתאים לקבוצה טיפולית והביע מוטיבציה גבוהה להשתלבות בה, וממנה יוכל הוא להפיק תועלת, ולפיכך, המליצה על סיום ההליכים המשפטיים, הטלת צו מבחן במסגרתו ישתלב הנאשם בקבוצה טיפולית ויטל עליו עונש של עבודות שירות לתקופה קצרה, וענישה מותנית.

דין והכרעה

מתחמי הענישה ההולמים

9. כמצוות המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין, ייקבע מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם, בהתאם לערכים המוגנים בעבירות הנדונות, מידת הפגיעה בהם, הנסיבות הקשורות לביצוען והענישה הנוהגת בפסיקה.

מאחר שמדובר בשני כתבי אישום נפרדים, העוסקים בעבירות שונות ותקופה בת שנתיים מפרידה ביניהם, אקבע להלן מתחם ענישה נפרד ביחס לכל אחד מהם.

בעבירות האלימות שבהן הורשע הנאשם, תקיפה סתם, תקיפה בנסיבות מחמירות ועבירת האיומים, מוגנים ערכים חברתיים של הגנה על זכותו הבסיסית של כל אדם לכבוד, להגנה על גופו, בריאות ובטחון אישי.

בתי המשפט רואים בחומרה רבה את הבחירה לפתור סכסוכים ומחלוקות באלימות ובתוקפנות, ולכן גוזרים לצידן של עבירות אלה עונשים שיש בהם כדי להרתיע את העבריינים ואת הציבור בכללותו מלבחור בה.

בנסיבות המתוארות בכתב האישום, במהלך נסיעה באוטובוס ציבורי, בה וודאי היו נוסעים נוספים מלבד המתלונן והנאשמים, נטפל הנאשם יחד עם בן משפחתו לנוסע אחר, אשר לא היה מוכר לו, והחל לאיים עליו כי ירצח אותו, נוסף לאיומים קשים נוספים. הנאשם לא הסתפק בהשמעת איומים אלה, והחל לתקוף את המתלונן בכך שהצמיד את בטנו לראשו של המתלונן, רכן מעליו, והיכה אותו גם באגרופיו באזור חזהו ופניו. על עצמת התקיפה, ועל הלך הרוח שהנאשם היה נתון בו, מעידה העובדה שגם בידי השוטר שהיה במקום לא היה לעצרו מלתקוף ולהמשיך ולהכות את המתלונן.

הנסיבות שבהן תקף הנאשם את המתלונן, תוך חבירתו לאחר, בנקיטת אלימות בוטה, בלא שהימצאותו באוטובוס ציבורי מרתיעה אותו מלעשות כן, מלמדות על אירוע אלימות, שאינו מן הקלים. כל שנדרש לנאשם על מנת לפתוח במסכת אלימה זו, היא פנייתו של המתלונן אליו בשאלה מדוע הוא וחברו נועצים בו מבטים, וזו מלמדת על המעט שנדרש לנאשם כדי לנהוג באלימות שכזו. אשר לנזק שהיה צפוי להיגרם ממעשיו של הנאשם, הרי שעשויים היו להיגרם למתלונן נזקים גופניים, נוסף לכאב והצער שנגרמו לו.

התנהגות אלימה שכזו פוגעת בציבור כולו. היא הופכת את המרחב הציבורי למקום אלים ומסוכן, למקום שבו אזרחים אינם יכולים להתהלך בחופשיות ובביטחון, מקום שבו מבט או שאלה פשוטה, עשויות להוביל לתקיפה, למעשי בריונות ופגיעה בשלומם של עוברי אורח.

תפקידו של בית המשפט להילחם במעשי בריונות שכאלה באמצעות ענישה הולמת.

במאמר מוסגר וביחס לטענת המאשימה בעניין, אציין, כי ככל שכתב האישום אינו מייחס לנאשם מניע לאומני, הרי שאין לעשות כן בשלב זה.

בחינת הערכים המוגנים בעבירות אלה, נסיבות ביצוע העבירה והענישה הנוהגת בפסיקה מלמדים כי מתחם הענישה בעבירות אלה נע בענייננו בין עונש מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות ועד מאסר למשך 12 חודשים.

10. אשר לעבירות שהנאשם הורשע בהן באישום השני, עבירות של גניבת רכב וגניבה בידי עובד.

בעבירות אלה מוגן הערך החברתי של הגנה על זכות הקניין, זכות יסודית של הפרט לשמירה על רכושו הפרטי. בעבירה המסוימת שלפנינו, גניבה בידי מעביד, מוגן נוסף על ערך השמירה על קניינו של המעביד, הערך של יחסי האמון הנדרשים ביחסים שבין מעביד לעובדיו, ההכרח שהמעביד ידע כי קניינו המופקד לא אחת בידי עובדיו, מוגן בידיהם. הן לצידה של עבירת גניבת רכב והן לצידה של עבירה של גניבה בידי עובד, קבע המחוקק עונש מרבי של 7 שנות מאסר, ללמדנו מהי מידת החומרה שבה נתפשות עבירות אלה בחברתנו.

הפסיקה דנה לא אחת בעבירות גניבת הרכב שהיו למכת מדינה, ויפה לעניין זה פסיקת כב' השופט א' רובינשטיין בע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל (מיום 15.6.06):

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך".

נסיבות ביצוע העבירות שלפניי כפי שהן עולות מכתב האישום, מלמדות כי הנאשם תכנן מראש את גניבת הרכב ממעסיקו. התכנון המוקדם בא לידי ביטוי בקשירת קשר עם עובד החברה, שבחזקתו הייתה המשאית, בתכנון כיצד לאחר הוצאת המשאית מחזקת המעביד, יעבירוה לשטחי הרשות. לצורך העברת המשאית, הציע הנאשם את מכרו המתגורר בחברון, על מנת שזה יסייע להם בכך. התכנון המוקדם של העבירה לא הסתכם בסיכום פרטי הוצאת המשאית מידי המעסיק והעברתה לרשות, אלא הייתה בו התייחסות גם להתרחשויות שיבואו בהמשך לביצוע העבירה. הנאשם סיכם עם שותפיו מראש, מה יעשה במקרה של תפיסתו, אז השותף האחר למעשה, יפצה אותו בגין מאסרו באמצעות כספי מכירת המשאית עם שחרורו, כמו גם סיכום ביחס לאופן חלוקת כספי מכירת המשאית בין שלושת השותפים למעשה, במידה ולא יתפסו.

אופן ביצוע הגניבה עצמה, מעיד גם הוא על חלקו היחסי הדומיננטי של הנאשם בעבירות. הוא אשר דאג לרכישת צעפים אשר ימנעו את זיהויו וזיהוי שותפיו לעבירה, הוא אשר קישר בין העובד האחר למכרו תושב הרשות, ויחד עם העובד האחר, נסעו ברכב שבעקבותיו נסעה המשאית, נהוגה בידי מכרו של הנאשם, בדרכה לרשות לשם פירוקה.

שוויה של המשאית, אשר הוערך בכתב האישום בסך של כ-350,000 ₪, מעיד על הנזק הכלכלי הרב שנגרם למעסיקו של הנאשם.

הערכים המוגנים בעבירות אלה, נסיבות ביצוע העבירה והענישה הנוהגת בפסיקה בעבירות דומות (תוך התייחסות גם לפסיקה שהגישה המאשימה), מובילים למתחם ענישה שינוע בעבירות אלה בין 10 ל-30 חודשי מאסר לריצוי בפועל, נוסף לעונשים נלווים של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

העונש המתאים

11. הנאשם, בן כ-22 שנה, גרוש ומתגורר עם משפחת מוצאו. לפרנסתו מועסק כיום במרכול, לאחר תקופה בה היה מובטל.

על קבלת האחריות מצדו של הנאשם ניתן ללמוד מתסקירי שירות המבחן, כי בתחילה, נשא הנאשם באחריות חלקית לביצוע העבירות, ובהמשך עבר תהליך של התבוננות פנימית והביע מוטיבציה לערוך שינוי בהתנהלותו. בשל התרשמות זו, המליץ שירות המבחן על הטלת ענישה של עבודות שירות לתקופה קצרה וענישה מותנית.

ואולם, לא ניתן לקבל במקרה זה את המלצת שירות המבחן, שמשמעותה למעשה סטייה ממתחם הענישה.

ראשית, ניכר כי כמו במקרים נוספים, וכפי שנכתב לא אחת בפסיקה, שירות המבחן רואה לנגד עיניו את שיקולו הצר של הנאשם, ואילו השיקול הציבורי הרחב יותר, לא מקבל ביטוי בהמלצותיו.

שנית, מתסקירי שירות המבחן המשלימים ניתן ללמוד, כי למעשה לא ניתן לומר עוד כי הנאשם מצוי בתהליך של שיקום

ממשי. הנאשם טרם החל להשתלב בקבוצה טיפולית במסגרת השירות. אמנם בתסקירו האחרון של שירות המבחן מצוין, כי נמצאה לנאשם מסגרת טיפולית ואולם עד למתן גזר הדין הנאשם לא החל בטיפול שכזה. כך או אחרת, לא נראה בעיני בית המשפט שהפתרון המוצע על דרך שילובו בהליכי טיפול יכול לבוא במקום שליחתו למאסר מאחורי סורג וברית. בנוסף, העובדה שנגד הנאשם תלויים ועומדים שני תיקים נוספים, מקשה גם היא להרים על נס את שיקול השיקום במקרה זה.

אציין, כי גם חומרת העבירות שבוצע הנאשם כמפורט בשני כתבי האישום, היא כזו אשר לא בנקל ניתן יהא לסטות ממתחם הענישה המקובל בעבירות מעין אלה.

כך שנוכח כל האמור, במקרה זה לא קיימת הצדקה לחריגה ממתחם הענישה בשל שיקול השיקום.

יחד עם זאת, לשם גזירת הדין בתוך מתחם הענישה, שקלתי לזכותו של הנאשם את גילו הצעיר, העובדה כי זו לו הרשעה ראשונה וכן את הודאתו בעבירות המיוחסות לו, שיש בה משום שיתוף פעולה עם רשויות החוק וקבלת אחריות. כן נתתי את דעתי להשלכות הליכי המעצר על הנאשם ועל בני משפחתו, כפי שבאו לידי ביטוי בתסקירי שירות המבחן.

12. נוכח כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 18 חודשים, בניכוי ימי מעצרו. הנאשם יתייצב ביום 1.5.16 בשעה 8:30 בבית המעצר במגרש הרוסים לריצוי עונשו.
2. מאסר על תנאי למשך 9 חודשים. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור תוך שנתיים מיום שחרורו על עבירות לפי סעיפים 391 ו-413 לחוק העונשין.
3. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור תוך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירת אלימות ובכלל זה עבירת איומים.
4. פיצוי לחברת השיווק פ.א.ל בע"מ בסך 20,000 ₪. הסכום יופקד בקופת בית המשפט תוך 60 יום מהיום.
5. קנס כספי בסך 10,000 ₪ או 3 חודשי מאסר תחתיו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים החל ב-1.4.16 ובכל ראשון לחודש שלאחריו.

העתק יישלח לשירות המבחן.

הודע על זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י' אדר ב' תשע"ו, 20 מרץ 2016, במעמד באי כוח המאשימה עוה"ד ניר בינשטוק וגב' רינת טבאי, מתמחה, וב"כ הנאשם עוה"ד מאיה גלעדי - ז'ולסון.